

Postanowienie z 27 lutego 2006 r., Ts 198/05
**NIEDOPUSZCZALNOŚĆ SKARGI KONSTYTUCYJNEJ ZARZUCAJĄCEJ
NARUSZENIE PRAW OSOBY TRZECIEJ**

Rodzaj postępowania: wstępna kontrola skargi konstytucyjnej Inicjator: osoba fizyczna	Skład orzekający: 1 sędzia
--	--------------------------------------

Pan Józef S. wniósł skargę konstytucyjną, kwestionując przepis ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, według którego przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego (świadczenia z ubezpieczenia społecznego zastępującego, w przypadku choroby pracownika, wynagrodzenie za pracę) nie bierze się pod uwagę premii wypłacanej pracownikowi przez pracodawcę, jeżeli obowiązujące przepisy lub postanowienia układów zbiorowych nie przewidują zmniejszenia tej premii za okres choroby.

Zasiłek chorobowy jest wypłacany pracownikowi przez pracodawcę, który, będąc jednocześnie płatnikiem składek ubezpieczenia społecznego, rozlicza wydatki poniesione na wypłatę zasiłków z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.

Przyczyną skargi konstytucyjnej w niniejszej sprawie było stwierdzenie przez właściwy oddział ZUS, na podstawie kwestionowanego przez pana S. przepisu, nadpłaty zasiłku chorobowego spowodowanej wliczeniem do podstawy wymiaru zasiłku kwoty premii uznaniowej. Sądy pierwszej i drugiej instancji oraz Sąd Najwyższy przyznały rację oddziałowi ZUS.

W skardze konstytucyjnej zarzucono niezgodność kwestionowanego przepisu z konstytucyjną gwarancją prawa obywatela do zabezpieczenia społecznego w razie choroby (art. 67 ust. 1), interpretowaną w związku z zasadą równości (art. 32), a także z zasadą ochrony zaufania do państwa i prawa (wywodzoną z art. 2 Konstytucji).

Na podstawie art. 36 i 49 ustawy o TK skarga konstytucyjna została poddana kontroli wstępnej. Na niniejsze postanowienie, wydane przez Trybunał w składzie jednoosobowym, skarżący wniósł zażalenie, którego Trybunał w składzie trzyosobowym nie uwzględnił ([postanowienie z 19 lipca 2006 r.](#), sygn. jw.).

ROZSTRZYGNIĘCIE

Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

GŁÓWNE TEZY UZASADNIENIA

1. Prawo do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 79 ust. 1 Konstytucji) uwarunkowane jest istnieniem naruszonego prawa konstytucyjnego lub wolności, których ochronie skarga ma służyć. Chodzi tu wyłącznie o wolności lub prawa konstytucyjne o charak-

terze podmiotowym przysługujące osobiście podmiotowi, który występuje ze skargą, a nie innej osobie. Nie ma zatem możliwości traktowania skargi konstytucyjnej jako *actio popularis*.

2. Beneficjentem prawa do zabezpieczenia społecznego określonego w art. 67 ust. 1 Konstytucji jest osoba niezdolna do pracy, nie zaś osoba, która została ustawowo zobowiązana do wypłacania świadczenia w celu realizacji tego prawa. Z tego względu nie można przyjąć, że poprzez zobowiązanie pracodawcy do zwrotu nadpłaconego zasiłku chorobowego doszło do naruszenia przysługującego mu prawa do zabezpieczenia społecznego. Ewentualny zaś uszczerbek w prawie do zabezpieczenia społecznego przysługującemu pracownikowi nie może uzasadniać wniesienia skargi konstytucyjnej przez pracodawcę.
3. Zasada równości (art. 32 Konstytucji) nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi konstytucyjnej. Powołanie się na tę zasadę wymaga każdorazowo wskazania przez skarżącego konkretnej konstytucyjnej wolności lub konkretnego konstytucyjnego prawa, które doznały uszczerbku na skutek naruszenia zasady równości w jego sprawie.
4. Naruszenie zasad konstytucyjnych wywodzonych z art. 2 Konstytucji skarżący zdaje się wiązać nie tyle z treścią zaskarżonej regulacji ustawowej, ile z jej zastosowaniem przez organ ZUS w jego sprawie. W tym zakresie skarga dotyczy zatem nie treści prawa, lecz jego stosowania, wykraczając tym samym poza kompetencje Trybunału Konstytucyjnego.

Przepisy Konstytucji i ustawy o TK

Konstytucja

Art. 2. Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Art. 32. 1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.
2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.

Art. 67. 1. Obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa.

Art. 79. 1. Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Ustawa o TK

Art. 36. 1. Wniosek [...] prezes Trybunału kieruje do wyznaczonego przez siebie sędziego Trybunału w celu wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

2. Jeżeli wniosek nie odpowiada warunkom formalnym, sędzia Trybunału wzywa do usunięcia braków w terminie 7 dni od daty zawiadomienia.

3. Gdy wniosek jest oczywiście bezzasadny lub braki nie zostały usunięte w określonym terminie, sędzia Trybunału wydaje postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu.

4. Na postanowienie w sprawie nienadania wnioskowi dalszego biegu wnioskodawcy przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia.

5. Trybunał, na posiedzeniu niejawnym, postanowieniem pozostawia bez rozpoznania zażalenie wniesione po upływie terminu określonego w ust. 4.

6. Po stwierdzeniu, że zażalenie zostało wniesione w terminie, prezes Trybunału kieruje je do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym przez Trybunał i wyznacza termin rozpoznania.

7. Trybunał, uwzględniając zażalenie, kieruje sprawę do rozpoznania na rozprawie. Na postanowienie o nieuwzględnieniu zażalenia nie przysługuje środek odwoławczy.

Art. 49. Skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu; art. 36 stosuje się odpowiednio.